

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Clavdii Aqua-Vivae Societatis Iesv Præpositi
Generalis V. Meditationes In Psalm. 44. et 118**

Acquaviva, Claudio

Coloniæ Ubiorum, 1616

36 Inclina cor meum in testimania tua: & non in auaritiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50645](#)

IN PSAL. CXVIII.

38

alibi dictum. Et quoniam nosse non sufficit (tantis est animę languor) Neque voluntatis est, neque currentis, sed necessaria est benigna misericordis manus, ac deducens, subdit. Deduc me in semitam mā- datorum tuorum, ut possim dicere. Te- nui manum dexteram meam, & in volun- tate tua deduxisti me.

Rom. 9.

Quia ipsā volui. Hebreis significantius. Quia in ipsa mihi complacui: quia ipsa omnis voluntas mea. In his versiculis ordinem diuinæ gratiæ, & eius omnes ef- fectus facile est meditari.

36 Inclina cor meum, in testimonia tua, & non in auaritiam.

DAM mihi pondus amorem tuum, quo Auaritis ferar (hoc enim est inclinare) in te- stimonia tua, & non in auaritiam. Non PESSIMA auius cupimus, quam Deum, aut propter Deum. Auaritia enim est plus velle habere, quam deceat, multo magis cum aliena iactura. Auaritia est retinere, quod alteri debes: itaque super omnia pessimum genus auaritiae est negare te Deo, cuius omnia sunt, non red- que habes: cui totum te debes: qui omnia daret se ip- ubi est. Beatus Chrysoformus pulchre in- sum Deo ducit Dominum loquentem, Omnia tibi Chrysost. ego,

32 MEDITATIONES

ego, Ego frater, mater, diuinitæ, thesauri, Salus &c. Et S. Hilarius. Accepimus, inquit, omnia à Deo, corpus, animam, voluntatē: & ideò dignum est, ut homos totum Deo reddat, cui se debere recolit & originem, & profectum. Ideò, qui alia donat, & se sibi reseruat, nec quicquam agit, nec rectè diuidit. Qualis enim diuisio ignobilia Deo dare, nobilia retinere, id est, seipsum, sine quo cetera nihili à Deo

I. 5. de Ci-
mit. c. 7.
Gen. 4.

putantur? Ita explicat S. Augustinus, quod Cain dictum est, si rectè offeras, & non rectè diuidas, peccasti. Vnde, inquit, datur intelligi propterea Deum non respexit in munera eius, quia hoc ipso male diuidebat, dans Deo aliquid suum, sibi autem se ipsum. Quod omnes faciunt qui non Dei, sed suam sectantes voluntatem, id est, non recto, sed peruerso corde viuentes offerunt Deo munus, quo putant eum redimi, vt eorum non opituletur sanandis prauis cupiditatibus, sed explendis. De hac autem præcipue avaritia mihi ab Isaia dictum videtur. Propter iniuriam avaritiae eius iratus sum, & percussi eum. Abscondi à te faciem meam, & indignatus sum. Nam quæ maior iniurias, quam vt auctori non reddas, quod suum est? Quid si addas, quod non solum te tibi dedit, sed & seipsum? Quousque supra modum peccans peccatum huiusc avaritiae excrescit? In primo opere te tibi dedit, in secundo se:

Isaia. 57.

cum se dedit, te tibi reddidit. Ergo fa-
stus, & refectus totum te ei debes: &
quicquid retinueris intoleranda auari-
tia est.

37 Auerte oculos meos, ne videant
vanitatem.

Vana sunt omnia, quæ solida, id est, æ-
terna non sunt. Vanitas est, inquit San-
ctus Ambrosius, solicitude vitæ huius. Et Poralia,
hæc gratia Dei, & hoc munus est Domini,
vt oculos animæ nostræ à negotijs huius
mundi auertat. Beatitudo enim omnis à
Domino est. Beatus autem vir, cuius no-
men Domini spes eius: & non respexit in
vanitates, & insanias falsas. Ante nos est
Christus: ante nos brauium est, ad quod
peruenit, qui non in incertum currit, nec
reuoauit cursum suum, sed incitauit. Ad
hunc dirige oculos tuos: auerte à spectacu-
lis, auerte ab omni seculari pompa. Erige
ad cælum vel nocte stellarum monilia,
orbem lunæ decorum, vel die solem aspi-
cespecta mare, terram circumspice; vt o-
pere facta diuino omnis creatura te pa-
scat. Christus non in vanitate venit, sed
in virtute: inflammavit cor tuum, vt com-
prehendas, quæ mandatorum cælestium
ratio, quæ animæ substantia, quæ vitæ fu-
tura: gratia, in quo statu post hæc erimus.
Erige igitur mentem, ytere naturali inge-
nio.

vanitas

omnia tē-

Psal. 39.

Philip. 3.

1. Cor. 9.